

בְּגִין דְּאִינוּן עֲנָבִין חַוּוֹרָאִין, אִינוּן עֲנָבִי דְנִטְרִי
הֵהוּא חֲמָרָא עֵילָאָה, וְאִינוּן גְּוּוֹן חַוּוֹר רַחֲמִי.
וְאִינוּן עֲנָבִין סוּמְקִי"ן, אִינוּן סִטְר דִּינָא גְּוּוֹן
סוּמְק.

אַבְרָן, כְּדָאי אִיהוּ לְעֵלְמָא דְאַתִּי. מְאִי טַעְמָא,
בְּגִין דְּעֵבֵר עַל דִּינָא, וְיִכִּיל לְשַׁצְאָה
לִיה. וְחֲמָרָא טָבָא דְעֵלְמָא דְאַתִּי, אִית לִיה
בֵּיה חוּלְקָא. שְׁתֵּי חֲמָרָא חַוּוֹרָא, סִימָן טַב לִיה,
וְחֲדוּהָ. סוּמְקָא, אִיהוּ דִּינָא דְשִׁרְיָא עַלִּיה.
יַעֲקֹב, כְּד קָרִיב לְגַבִּי יִצְחָק אָבוּהִי, יִהֵב לִיה
מֵיהוּא חֲמָרָא טָבָא דְמִנְטֵר מְעֵלְמָא
דְאַתִּי, דְחֲדוּהָ וּרְחִימוּ לָאו אִיהוּ, אֶלָּא כְּד
אַתְעַר מִגּוֹ חֲמָרָא טָבָא.

וְעַל דָּא יִצְחָק, דִּהְוָה מִסְטָרָא דְדִינָא קְשִׁיָּא,
אַצְטְרִיף לְמַחְדֵּי לִיה בְּהֵהוּא חֲמָרָא טָבָא,
דְאַתִּי מִרְחוּק. הֵדָא הוּא דְכְתִיב, (שם כז כה) וַיָּבֵא
ל"ו יִין מִרְחוּק, מִדּוּכְתָא עֵילָאָה, מְשִׁיף עַלִּיה
מֵהֵהוּא חֲדוּהָ לְמַחְדֵּי לִיה, כְּדִין אֲתַבְּסֵם
רוּגְזָא, וְדִינָא תְקִיפָא אֲתַכְּלִיל בְּרַחֲמִי, לְמַהוּי
כּוּלָּא כְּדָקָא יָאוּת.

וּבְגִין כְּף אִינוּן דוּדִים, רַחֲמִין עֵילָאִין, בּוּצִינִין
קְדִישִׁין, לָא נְהָרִין אֶלָּא מִגּוֹ הֵהוּא יִי"ן,
וּמֵאֵן אִיהוּ, דָּא שְׂמָא גְּלִיפָא מְפָרֵשׁ דְשִׁבְעִין
אַתּוּן. דְּאִינוּן בּוּצִינִין קְדִישִׁין, שְׂמָא גְּלִיפָא
קְדִישָׁא דְשִׁבְעִין שְׂמֵהֶן, דָּא אִיהוּ בְּרָזָא דְאִינוּן
עֲנָבִין, דְנִטְרִין יִין עֵילָאָה, כְּלָלָא דְאִינוּן
שִׁבְעִין.

וּבְגִין כְּף, חֲדוּהָ וּרְעוּ בְּאִינוּן נְשִׁיקִין, לְאַתְעַרָּא
רַחֲמִי, מִיִּין עֵילָאָה אִיהִי. וְעַל דָּא,
בּוּצִינִין נְהָרִין וְנִצְעִין מֵהֵהוּא יִין, דְכְתִיב כִּי
טוֹבִים דִּדִּיף מִיִּין.

לְרִיחַ שְׂמֻנִיף טוֹבִים רַבִּי שְׂמַעוֹן אָמַר, הָאִי
קָרָא אֲסַתְּכִלְנָא בֵּיה, וְאִיהוּ סְתִים כְּרָזָא

הַטְעַם? מְשׁוּם שְׂאוּתֵם עֲנָבִים
לְכַנִּים, הֵם עֲנָבִים שְׂשׁוּמְרִים אֶת
אוֹתוֹ הֵיִן הָעֵלְיוֹן, וְאוֹתֵם צָבַע
לְכַן רַחֲמִים. וְאוֹתֵם הָעֲנָבִים
הָאֲדָמִים הֵם צַד הַדִּין, הַגְּוֹן
הָאֲדָם.

אַבְרָ אֹתֵם - כְּדָאי הוּא לְעוֹלָם
הַכָּא. מַה הַטְעַם? מְשׁוּם שְׁעֵבֵר
עַל הַדִּין וְיִכּוֹל לְהַשְׁמִידוֹ. וְהֵיִן
הַטּוֹב שֶׁל הָעוֹלָם הַכָּא יֵשׁ לוֹ בּוֹ
חֵלֶק. שְׁתֵּה יִין לְכַן - סִימָן טוֹב
לוֹ, וְשִׁמְחָה. אָדָם - הַדִּין הוּא
הַשׁוֹרָה עֲלָיו.

כְּשֶׁקָּרַב יַעֲקֹב לְיִצְחָק אָבִיו, נָתַן
לוֹ מֵאוֹתוֹ הֵיִן הַטּוֹב הַמְּשֻׁמֵּר
מֵהָעוֹלָם הַכָּא, שְׂשִׁמְחָה וְאַהֲבָה
אֵינָם אֶלָּא כְּשִׁמְתַּעֲוָרִים מִתּוֹךְ
הֵיִן הַטּוֹב.

וְעַל כֵּן יִצְחָק, שְׁהִיָּה מִצַּד הַדִּין
הַקָּשֶׁה, הַצְּטֵרָף לְשִׁמְחָה אוֹתוֹ
בְּאוֹתוֹ הֵיִן הַטּוֹב, שְׂבָא מִרְחוּק.
זֶהוּ שְׂכַתּוֹב וַיָּבֵא ל"ו יִין מִרְחוּק,
מִמְקוֹם עֵלְיוֹן, מוֹשֵׁף עֲלָיו
מֵאוֹתָה שְׂמֵחָה לְשִׁמְחָה אוֹתוֹ, אֲזַי
הִתְבַּסֵּם הַרְגוֹ, וְהַדִּין הַקָּשֶׁה נְכַלֵּל
בְּרַחֲמִים, שְׁהִיָּה הַכֵּל כְּרָאוּי.

וּמְשׁוּם כְּף אוֹתֵם דוּדִים,
הָאֵהוּבִים הָעֵלְיוֹנִים, הַמְּאוּרוֹת
הַקְּדוּשִׁים, אֵינָם מְאִירִים אֶלָּא
מִתּוֹךְ אוֹתוֹ הֵיִן, וּמִיְהוּ? זֶה
הַשֵּׁם הַחֲקוּק הַמְּפָרֵשׁ שֶׁל שִׁבְעִים
אוֹתִיּוֹת. שֶׁל אוֹתֵם מְאוּרוֹת
קְדוּשִׁים, הַשֵּׁם הַחֲקוּק הַקְּדוּשׁ
שֶׁל שִׁבְעִים הַשְּׂמוֹת, זֶהוּ בְּסוּד
שֶׁל אוֹתֵם הָעֲנָבִים שְׂשׁוּמְרִים אֶת
הֵיִן הָעֵלְיוֹן, הַכֵּלֵּל שֶׁל אוֹתֵם
שִׁבְעִים.

וּמְשׁוּם כְּף, הַשְּׂמֵחָה וְהַרְצוֹן
בְּאוֹתֵן הַנְּשִׁיקוֹת לְעוֹרֵר אַהֲבָה
הֵם מֵהֵיִן הָעֵלְיוֹן. וְעַל כֵּן
הַמְּאוּרוֹת מְאִירִים וְנוֹצְעִים
מֵאוֹתוֹ הֵיִן, שְׂכַתּוֹב כִּי טוֹבִים
דִּדִּיף מִיִּין.

לְרִיחַ שְׂמֻנִיף טוֹבִים (שיר א). אָמַר

רבי שמעון, בפסוק הזה הסתפלת, והוא נסתר בסוד עליון. ריח - יש ריח ויש ריח. וכמה ריחות הם. יש ריח שעולה ממטה למעלה, כמו ריח הקרבן, שזהו ריח שעולה וקושר קשרים זה בזה, ומשפלתל זה עם זה, עד שהכל נעשה קשר אחד ואור אחד.

יש ריח אחר, וזהו מלך המשיח, שנקרא ריח, שפתוב (ישעיה א) והריחו ביראת ה'. וזה נקרא ריח.

ונקשר בסוד של ריח הקרבן. וזה סוד (ויקרא א) אשה ריח ניחח לה'. אשה - מחוץ לקשר, והמזון והאור של צבאות ומחנות של אש, נקבצו בצדדים. הריח לפני מנו, וזהו שנקשר פנימה ומאיר בסוד הברית הקדושה. וזה נקרא מלך המשיח, שהוא ריח מאותם הבשרים העליונים, שפתוב פריח בשמים.

ניחח - האור של כל הגונים העליונים, תפארת ישראל, והיפי של הכל. וזוהי נחת הרוח העליונה, ששורה עליו ומאירה אליו. לה' - למלך של הכל, והכל נקשר זה עם זה, ומאיר זה בזה, להיות אחד בשמחת הכל בסוד הקרבן.

ואם תאמר, הרי האש שהוא מחוץ למקום המקבץ, זהו האשה, שמאותה האש מתקבצים כמה צבאות וכמה מחנות, אלו באלו לוחטים בכמה מינים, לכמה צדדים. וכלם התקבצו בסוד הקרבן, וישבו ונכנסו לאש הזו.

משום שכל בעלי המגנים, בעלי דינים. וכששבים, כמו ששבו הרגו שיוצא מן הנחירים, כשיש מנוחה, למקומו. כמו שהצבאות והמחנות הללו מלחטים קמטים במקומם, כך גם הצבאות

עילאה. ריח, אית ריח ואית ריח, וכמה ריחין אינון. אית ריח דסליק מתתא לעילא, פגון ריחא דקורבנא, דהאי איהו ריחא, דסליק, וקשר קשרין דא פגו דא, ומשפלתל דא בדא, עד דאתעביד כולא קשרא חדא, ונהירו חד. אית ריח אחרא ודא איהו מלפא משיחא, דאקרי ריח. דכתיב, (ישעיה א ג) והריחו ביראת ה'. ודא אקרי ריח. ומתקשרא ברזא דריח קורבנא.

ורזא דא (ויקרא א ט) אשה ריח ניחח לה', אשה לבר קישורא, ומזונא ונהירו דחילין ומשרין דאשא, בטהרונא קמיטין. ריח לגו מיניה, ודא איהו דאתקשר לגו, ונהיר ברזא דברית קדישא. ודא אתקרי מלפא משיחא, דאיהו ריח מאינון בוסמין עילאין, דכתיב כריח בשמים.

ניחח, נהירו דכל גוונין עילאין, תפארת ישראל, ושפירו דכלא. ודא איהו נייחא דרוחא עילאה, דשריא עליה, ונהיר לגביה. לה', למלפא דכולא, וכולא אתקשר דא בדא, ואנהיר דא בדא, למהוי חד בחדוה דכולא, ברזא דקורבנא.

ואי תימא, הא אשא דאיהו לבר בקמיטון, דא איהו אשה, דמההוא אשא מתקמטון כמה חילין, וכמה משרין, אלין באלין מלהטון, בכמה זינן, לכמה סטרין. וכולהו ברזא דקורבנא אתקמיטו, ותאבו ועאלו בהאי אשא.

בגין דכולהו מארי תריסין, מארי דינין. וכד תבין, פמא דתב רוגזא דנפיק מנחירין, פד הוי נייחא, לדוכתיה. פמא דאלין חילין ומשרין מלהטון קמטין באתריהו, הכי נמי חילין ומשרין עילאין קדישין, מארי דנייחא

וּרְעוּ, נְהַרִין וְתַבִּין בְּנֵהִירוּ לְאַתְקִשְׁרָא, גּוּ הַאי ה', וְכִלְהוּ אֵלִין בְּאֵלִין, וְדָא בְּדָא בְּחַבּוּרָא חֲדָא, אֶקְרִי אֵשָׁה, רְזָא דְנִיּוּחָא, וּמְזוּנָא, וּנְהִירוּ דְכָל סְטָרִין.

רִיחַ, נְקוּדָה דְלָגוּ. רְזָא דְבְרִית קְדִישָׁא. אַמְאֵי אֶקְרִי רִיחַ, בְּגִין דְּאִיהוּ רִיחָא דְבוּסְמִין עֵילְאִין קְדִישִׁין, טְמִירִין, דְּלֹא אֲתַגְלִיין. וְכַד שְׂרִיין, אֶרַח לֹון, כִּהֵאִי מֵאֵן דְּאֶרַח רִיחַ בְּהַדְסַ, אִיהוּ רִיחַ נְפִיק מֵהַדְסַ, וְדָא נְקוּדָה אֶקְרִי רִיחַ דְנְפִיק מֵהַדְסַ.

נִיחוּחַ, אֲתַר דְנַחַת רוּחַ עֵילְאָה, וְשְׂרֵאת עֲלֵיהּ לְמַהוּי רְתִיכָא עֵילְאָה, בְּרְזָא דְשַׁבְעִין וְתַרִין שְׁמָהן. וְרְתִיכָא עֵילְאָה כִּלְא קִישׁוּרָא חֲדָא. לַה', לְמַהוּי כּוּלָּא בְּנֵהִירוּ חֲדָא. וְעַל דָּא אֵית רִיחַ וְאֵית רִיחַ (וְעַל דָּא אֶקְרִי רִיחַ נִיחוּחַ).

וּבְכַר אֲתַר, רִיחַ, מְסַלִּיקוּ דְקָאִים עַל דְרַגְנָא אֲחֵרָא תַּפְאָה מְנִיָּה, וְהֵאִי אִיהוּ רִיחַ מֵהֵוּא עֵילְאָה. לְרִיחַ, דָּא אִיהוּ נְקוּדָא עֵילְאָה, דְקִיּוּמָא בְּסְתִימוּ, מְגוּ הֵוּא דְסְתִים בְּכָל סְתִימוּ דְכָל סְתִימִין, דְּלֹא אֲתִידַע כְּלָל. וְהֵאִי נְקוּדָה אִיהִי רִיחַ מֵהֵוּא סְתִימָא דְכוּלָּא. וּבְגִין הַאי רִיחַ, כָּל אֵינּוֹן שְׁמַנִּין וּבוּסְמִין, כּוּלְהוּ נְהִירִין וְאֶקְרוּן טוֹבִים, בְּגִין דְּהֵאִי קְיִים לֹון, לְמַהוּי כּוּלְהוּ חַד (ד' ע"ט ע"ב) קִישׁוּרָא, נְהִיר כְּחֲדָא.

וְאִי לָאוּ, לָא אֶקְרוּן טוֹבִים. בְּגִין דְכַד הַאי רִיחַ עֵילְאָה, עָאל בְּסְתִימוּ לָגוּ נְחֻלָּא עֲמִיקָא, וְאֵמְלִי לִיָּה פְדָקָא יָאוּת, כּוּלְהוּ דְרַגְיִן אֶקְרוּן טוֹבִים מְאִי טוֹבִים נְהִירִין.

רַב הַמְּנוּנָא סְבָא אֲמַר הַכִּי, אֵלִין אֵינּוֹן יָמִים דְּאֶקְרוּן טוֹבִים. וְאֵינּוֹן תְּפִילִין דְרִישָׁא, דְּאֵינּוֹן תְּפִילִין דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא מְנַח לֹון, וְהֵם תְּפִילִין שֶׁל רֵאשׁ, שֶׁהֵן תְּפִילִין שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְנִיחַ אוֹתָן, וְעַל כֵּן נִקְרְאוּת

וְהַמְּחַנּוֹת הָעֲלִיוֹנִים הַקְדוּשִׁים, בְּעֲלֵי הַמְּנוּחָה וְהַרְצוֹן, מְאִירִים וְשָׂכִים בְּאוֹר לְהַתְקַשֵּׁר תוֹךְ הַה' הַזֶּה, וְכִלְמַם אֵלָה עִם אֵלָה, וְזֶה עִם זֶה בְּחַבּוּר אֶחָד נִקְרָא אֵשָׁה, הַסּוּד שֶׁל מְנוּחָה וּמְזוּן, וְהַאוֹר שֶׁל כָּל הַצְּדָדִים.

הַרִיחַ - הַנְּקוּדָה שֶׁלפְּנֵים, הַסּוּד שֶׁל הַבְּרִית הַקְדוּשָׁה. לְמַה נִקְרָא רִיחַ? מְשׁוּם שֶׁהוּא רִיחַ הַבְּשָׂמִים הָעֲלִיוֹנִים הַקְדוּשִׁים, הַטְּמִירִים, שֶׁלֹא הַתְּגַלּוּ. וְכַשְׁשׁוּרִים, מְרִיחַ אוֹתָם, כְּמוֹ מִי שֶׁמְרִיחַ רִיחַ בְּהַדְסַ, הוּא הַרִיחַ שֶׁיוּצֵא מֵהַדְסַ, וְזוֹ הַנְּקוּדָה שֶׁנִּקְרָאת רִיחַ הַיּוּצֵא מֵהַדְסַ.

נִיחוּחַ - הַמְּקוֹם שֶׁיּוֹרְדַת הַרוּחַ הָעֲלִיוֹנָה וְשׁוֹרָה עֲלָיו לְהִיּוֹת מְרַכְּבָה עֲלִיוֹנָה, בְּסוּד שֶׁל שְׁבַעִים וּשְׁנַיִם שְׁמוֹת. וְהַמְּרַכְּבָה הָעֲלִיוֹנָה כִּלְא קִישׁוּר אֶחָד. לַה' - שִׁיְהִיָּה הַכֹּל בְּאוֹר אֶחָד וְעַל כֵּן יֵשׁ רִיחַ וְיֵשׁ רִיחַ (וְעַל כֵּן נִקְרָא רִיחַ נִיחוּחַ).

וּבְכַר מְקוֹם, רִיחַ - מְעַלְיָה שְׁעוֹמְדַת עַל דְרַגְנָה אֲחֵרָת תַּחְתּוֹנָה מְנִיָּה. וְזֶהוּ הַרִיחַ מֵאוֹתוֹ הָעֲלִיוֹן. לְרִיחַ - זוֹ נְקוּדָה עֲלִיוֹנָה שְׁעוֹמְדַת בְּסֵתֵר מֵתוֹךְ אוֹתוֹ הַנְּסֵתֵר שֶׁל כָּל הַנְּסֵתָרִים, שֶׁאֵינּוּ נוֹדַע כְּלָל. וְהַנְּקוּדָה הַזֶּה הִיא רִיחַ מֵאוֹתוֹ הַנְּסֵתֵר שֶׁל הַכֹּל. וּבְשִׁבִיל הַרִיחַ הַזֶּה, כָּל אוֹתָם שְׁמַנִּים וּבְשָׂמִים, כָּלֵם מְאִירִים וְנִקְרָאִים טוֹבִים, מְשׁוּם שֶׁזֶה מְקִיָּם אוֹתָם, שִׁיְהִיוּ כָלֵם קִישׁוּר אֶחָד, מְאִיר כְּאֶחָד.

וְאֵם לָא - לָא נִקְרָאִים טוֹבִים. מְשׁוּם שֶׁכַּשְׁהַרִיחַ הָעֲלִיוֹן נִכְנָס בְּסֵתֵר לְתוֹךְ הַנְּחַל הָעֵמֶק וּמִמֶּלֶא אוֹתוֹ כְּרֵאוּי, כָּל הַדְּרָגוֹת נִקְרְאוּת טוֹבִים. מֵהוּ טוֹבִים? מְאִירִים. רַב הַמְּנוּנָא סְבָא אֲמַר כֵּן: אֵלוֹ הֵם יָמִים שֶׁנִּקְרָאִים טוֹבִים. הוּא מְנִיחַ אוֹתָן, וְעַל כֵּן נִקְרְאוּת

טובים, משום שהן מאירות
בראש הקדוש העליון.

ובכר אתר, ימים טובים הם
תפלין של ראש, שהקדוש ברוך
הוא מניח אותן. חלו של מועד,
שלא נקרא יום טוב, אלו תפלין
של הזרוע, שהרי אין ללבוש
מעצמה כלום, אלא מאור של יום
טוב.

תפלין של זרוע, שהיא תפלה של
יד, אין מארה אלא מתוך האור
של תפלין של ראש. תפלין של
ראש - ימים טובים. תפלין של
זרוע - חלו של מועד. ויפה אמר,
וכך הוא.

ועל זה, חלו של מועד הוא לענין
עבודה, כמו שיום טוב. וצריך
שמחה כמו שלו. ומשום כך,
בימים הללו, שהם תפלין של
רבון העולם, אסור להניח שאר
התפלין, שהרי הימים הללו,
שהם תפלין עליונים, שורים על
ראשיהם של ישראל הקדושים.

רבי אלעזר שאל את רבי שמעון
אביו. אמר לו, מילא תפלין של
ראש, ששורים על ראשיהם של
העם הקדוש ביום טוב. תפלין
של יד, שהיא חלו של מועד, איך
אנו אוהזים אותה?

אמר לו, משום שאנו אוהזים
אותה, והיא י"ד פהה, אסור
לעשות עבודה בצד שלה, וצריך
לעשות שמחה בצד התפלין של
ראש.

והעם הקדוש אוהזים את התפלין
של רבון העולם, ושורים עליהם
ביום טוב ובחלו של מועד,
ואסור להעביר את התפלין של
רבון העולם מעל ראשיהם
להניח תפלין אחרות, שהם דגמא
ודיוקן למטה.

ועל דא אקרון טובים, בגין דאינון נהרין
ברישא דקודשא עילאה.

ובכר אתר, ימים טובים אינון תפלין דרישא,
דקודשא בריך הוא מנח לון. חולו של
מועד, דלא אקרי יום טוב, אלין תפלין
דזרועא, דהא לית לה לסיהרא מגרמה כלום,
אלא מנהירו דיום טוב.

תפלין דזרועא דאיהי תפלה של יד, לא
נהירא אלא מגו נהירו דתפלין של
ראש. תפלה דרישא, ימים טובים. תפלה
דזרועא, חולו של מועד. ושפיר קאמר, והכי
הוא.

ועל דא, חולו של מועד איהו לענין עבדתא,
כגוונא דיום טוב. ואצטריך חדוה כגוונא
דיליה. ובגין כך, באלין יומין דאינון תפלין
דמארי עלמא, אסור לאנחא שאר תפלין,
דהא אלין יומין, דאינון תפלין עילאין שריין
על רישיהון דישראל קדישין.

רבי אלעזר שאיל לרבי שמעון אבוי, אמר
ליה, תינח תפלין דרישא, דשריין על
רישיהון דעמא קדישא ביום טוב. תפלין של
יד, דאיהי חולו של מועד, איך אנן אחדין
לה.

אמר ליה, בגין דאנן אחדין לה, ואיהי י"ד
פהה, אסור למעבד עבדתא בסטרא
דילה, ואצטריך למעבד חדוה, בסטרא
דתפלין דרישא.

ועמא קדישא אחדין תפלין דמארי עלמא
ושריין עליהו ביום טוב. ובחולו של
מועד, ואסור לאעברא תפלין דמארי עלמא
מעל רישיהון, לאנחא תפלין אחרנין, דאינון
דוגמא ודיוקנא לתתא.